

Леон Арсенал

Целувките на скорпиона

Капитан Моктаур се бе изкачил в контролната кула, както обичайно го правеше всяка сутрин. Поради навика, придобит с годините, бе използвал вътрешната стълба, и след като беше стигнал до върха ѝ, се бе облакътвил на перилата на най-горния етаж, за да наблюдава горската поляна, разхвърляните дървета и обраслите с трева участъци, галени от приятния ветрец, които се намираха по-нататък – зад занемарената писта на космодрума.

В единия му край, изгубен между зелени и жълти растения, почиваше трупът на стара совалка, чиито корпус бе почервенял от ръжда. Между растителността танцуваха насекоми с блестящи черупки. Високо над пистата прелетя ято от пъстроцветни птици, което се отдалечаваше на юг. Капитанът пхна с безразличие цигара между устните си и проследи с поглед полета на тяхната формация, която мързеливо размахваше криле в лишеното от облаци небе на Балифата II.

Капитан Моктаур засенчи с ръка очите си и продължи да наблюдава. На няколко градуса под ятото, нещо летеше на по-ниска височина и се приближаваше към космодрума. Той фокусира бинокъла си върху появилата се бучица и тя се оказа транспортен кораб, който бавно се преместваше в ясният сутринен въздух, планирайки на няколко метра над накъдрените корони на дърветата. Капитанът замислено запали цигара и изпусна облаче дим, което бризът незабавно разсея. След това хвърли последен поглед към бавно приближаващият се транспорт и влезе в сянката на залата за контрол.

Не вярваше сериозно във възможността за пиратска атака, но все пак извърши почти небрежна проверка, за да се увери, че автоматичните защити на космодрума са активирани. През десетте си години служба на Балифата II беше свикнал с корабите, които пристигаха потайно, летейки на малка височина, за да избегнат сензорите на други апаратури.

– От южна посока се доближава неидентифициран кораб – съобщи той по комуникационната система. – Приемате ли?

Настъпи тишина.

– Към космодрума на Балифата II се приближава непознат кораб. Непознат кораб откъм юг – повтори с по-сериозен тон. – Тук е контролната кула. Незабавно се идентифицирайте или променете курса. В противен случай ще бъдете унищожени от отбранителните системи на космодрума.

Мониторът незабавно примигна и на него се появи изнурено лице.

– Контрол, Капитан Моктаур... – запъна се непознатия. – Слушайте, имам сериозни проблеми, аз...

– Технически ли са?

– Не – потрепери гласът му колебливо. – Преследват ме, намирам се в опасност и се нуждая от помощ...

Моктаур се отпусна в креслото в качеството си на капитан на космодрума на Балифата II и единствен оператор планетата, освен това администратор и официален представител на човечеството пред местните туземци.

– Разбира се, разбира се – реши да смени поведението си, трогнат от изнурения вид на пилота на транспортната единица. – Момент да направя справка: приземете се на допълнителна писта номер три. След като го направите, ще говорим.

Докато слизаше по външната стълба, капитанът с известно безпокойство наблюдаваше приземяването на кораба, което се извършваше непривично бавно, с поклащане от една на друга страна и разпръсване на облаци от многоцветни инсекти. Пилотът маневрираше извънредно непохватно и Моктаур за момент помисли със страх, че транспортното средство ще се разбие върху кръговата обходна писта, боядисана в червено.

За щастие, корабната рампа накрая се отвори с глухо бръмчене и мършавият изцапан пилот, чиито вид отговаряше на показаното от мониторите, слезе по нея. Очите му се насълзиха от внезапно избухналата светлина, която срещнаха. След като забеляза мургавия капитан на космодрума, който се приближаваше гол до кръста, насочил към него тъмния оптически мерник на двуцевна пушка, той отстъпи назад.

– Не се притеснявайте – потупа Моктаур оръжието си, забелязвайки притеснението на посетителя си. – Нося го по навик.

– Капитан Моктаур..., казвам се Онлифан Делгет...

– Отлично си спомням за вас, Делгет – кимна с глава капитанът. На Балифата II се поддържаше малка човешка колония, която едва ли наброяваше и двеста души, повечето от тях оператори и техници, които бяха разпръснати по цялата планета. И капитан Моктаур бе един от тези, които поради собственото си тщеславие познаваше всеки от тях. – Къде се научихте да пилотирате – попита той.

– Нямам позволение за управление на никакъв клас кораб, пристигнах летейки на полуавтоматичен режим...

– Вече разбрах – започна да проучва капитанът грамата на транспорта – идентификационните му номера и търговските логотипи, напечатани върху металния му корпус. – Този кораб е за индустриален транспорт. Как се сдобихте с него?

– Откраднах го – призна откровено събеседникът му.

Капитан Моктаур замълча за няколко секунди.

– Съгласих се, Деглет, по-късно ще уредим това. – нарами той пушката си и отправи любезен жест към своя посетител. – Нека сега нека да влезем вътре, струва ми се, че доста сте уморен. Първо си починете, после ще продължим разговора.

* * *

Капитан Моктаур се настани на мястото си и предложи цигара на госта. Последният, очевидно се бе отпуснал поради действието на приетия душ и успокоителните медикаменти, но отказа цигарата. Капитанът мълчаливо наля две чаши с жълтеникав ликьор и предложи едната от тях на посетителя си.

– Няма да е лошо – поклати глава Онлифан Делгет и поднесе напитката към устните си. – Преди почти три години пристигнах на тази планета с договор на техник. Наеха ме на работа на Анте Дибайм..., родния ми свят.

– Предполагам – запали Моктаур цигарата си, – че преди да подпишете договора си, внимателно ви информираха какво ще намерите на тази планета.

– Не мога да го отрека. В действителност бях чул да се говори за Балифата II и каравенигите – отправи той лека, лишена от бодрост усмивка.

– Предполагам – повтори капитанът и пусна замислено облаче дим. – Продължавайте.

– Добре. След пристигането ми, започнах да работя в една от фабриките за храни, разположени в южното полукълбо, в Ескаин Малум. Тамошната колония беше много малка, едва наброяваше пет човека. Наистина, първите месеци бяха отегчителни и много по-тежки, отколкото си го бях представял. Останалите техници от колонията не бяха много общителни, поне с другите хора: рядко ги виждах извън работното им място. Един от тях беше истински отшелник, разновидност на мизантроп; другите трима предпочитаха компанията на каравениганките. Отначало се увлякох в работата си, управлявайки машинарията, внесена от друга планета. По онова време, отношението ми към каравениганките беше любезно студено, напълно професионално. Спомням си, че бях изненадан от тяхното държание, което не се отличаваше от моето, а те сякаш се насилваха да пазят дистанция..., но след всичко това и след като сплетните ги представят като вид сирени...

Капитанът му отправи леко пренебрежителна усмивка, без да направи коментар.

– Месеците минаваха и аз прекарвах времето си ужасно, самотният режим на живот ме направи нетърпим дори за себе си. Накрая, което предполагам, че бе неизбежно, започнах да разговарям с каравениганките: тук малък коментар, там малко бърбене... Не се оказа трудно и независимо какво разправят за тях, не са чудовища.

– Разбира се, че не са, човече – промърмори капитанът – Кой ти каза такива глупости? Каравениганките са цивилизовани, културни, любезни... и по мое мнение, тяхното средно интелектуално ниво е много по-високо от това на човешките индивиди.

– Така е. Малко по малко придобих техните нрави и склонности, влязох в тяхната общност и макар че малко късно забравих предубежденията си, някои от тях винаги ме държаха на разстояние и никога не разбрах защо.

– Не го разбирам – отново се усмихна капитанът, но без настроение. – Мъжката част от хората и женската част на каравенигите винаги чувстват взаимно неизбежно привличане. Но това, което някои – бодна той показалеца си в голите си гърди, – наричаме хибридни съюзи, други го назовават ксенофилия. Казват, че е перверзия от сексуален порядък. Дори на някои места някой може да бъде преследван от закона, макар че те го наричат „да си поставен под надзора на властите“. Без да изброявам планетите, където дори някой да е приет, в очите на хората той се превръща в болен човек, в социален парий. И много каравениганки не се гледат с добро око от сродниците им поради връзките им с чуждоземци..., въпреки че мотивите им са малко по-меки от човешките.

– Никога не го бях помислил. Истината е, че и аз и те, сякаш по общо съгласие поддържахме някаква игра на етикет..., а между нас имаше силно взаимно привличане. След това, накрая опознах Ертиклана.

Той се смути и млькна. Капитанът му наля още пиене и без да каже дума, се взря в замътените от успокоителните очи на посетителя си.

– Присъствието на Алифата II може да бъде много приятно, този свят е изпълнен от светлина и цветове – разклати разсеяно чашата си Онлифан Деглет и жълтото питие в нея се раздвижи. – Аз и Ертиклана прекарахме заедно две години, които сякаш изминаха на един дъх – въздъхна той, сякаш беше споделял с нея целия си живот. – Няма нищо на този свят, което да се сравни с връзката между човек и каравениганка. Истина е и всичко това, което се разправя по другите светове.

„А тези приказки, бяха и въдицата, която използваша, за да те

привлекат на тази планета... както направиха и с мен – помисли капитан Моктаур.“

– Каравениганките са извънземни, но при все това много приличат на човешките жени – започна да върти чашата между пръстите си техникът и бавно продължи: – Положението е толкова противоречиво..., всичко в тях се оказва толкова близко и същевременно така странно. Карате да си изгубиш ума, опиянява те, прави те роб. Можех да прекарвам часове с Ертиклана, да галя косата и кожата ѝ, а когато си с каравениганка получаваш такова усещане... – размахва той глупаво пръсти във въздуха, неспособен да намери нужните думи. – Имат едни такива движения, така те гледат..., не зная как да го обясня.

– Няма нужда да го правиш – прекъсна го меко капитанът. – Зная отлично какво представляват.

– Да, разбира се, колко съм глупав – направи неспокоен жест събседникът му. – С тези медикаменти се чувствам малко объркан. Но какво стана накрая? Ние водихме спокоен, простичък и щастлив живот, докато тя не започна да се променя. Промяната беше нито към по-добро, нито към по-лошо, нито стана за един ден. Но тя започна да се държи по различен начин и сякаш се превръщаше в друга личност. Аз не намирах никаква уважителна причина и не знаех на какво да го отдам, но малко по малко започнах да чувствам страх. Разбира се, ние бяхме взели всички предпазни мерки, за да се предпазим от забременяване, и двамата прекалено добре знаехме последиците от оплодяването при каравениганките. В действителност във връзката ни нямаше никаква промяна..., но не можех да избегна чувството, че промяната в характера ѝ не предвещаваше нищо добро и беше прелюдия към някаква катастрофа.

Капитанът кимна мълчаливо и го подкани с жест да продължи.

– Започнах да шпионирам придвижването ѝ, постоянно я наблюдавах и всеки път се чувствах все по-уплашен. И така дойде денят, в който я изненадах пред огледалото. Сякаш и сега я виждам пред очите си. Стоеше пред него чисто гола и правеше гримаси сама на себе си, същевременно подстригваше косата си и се клатушкаше без да спира, докато се възхищаваше на рудиментарното жило, което току-що бе пораснало в основата на гърба ѝ – прекара той с въздишка пръсти по косата си. Беше най-ужасното нещо, което ме накара да избягам като луд от дома ни. Не беше толкова заради преобразяването ѝ, колкото поради факта, че тя се чувстваше толкова щастлива и така се радваше на своята метаморфоза...

Настъпи продължителна тишина.

– Разбирам – изправи се капитанът, пхна ръце в джобовете си и се показа на прозореца. – Нека да ви обясня нещо. При каравенигите, двата пола са по-необикновени, отколкото при хората. Не става дума само за това, че женските им индивиди са интелигентни, общителни и по дълго-вечни, докато мъжките са същества с къс живот и доста по-глупави. Жените каравениги са носители на мъжките и женските хромозоми на расата си, обратно на това, което е типично за човечеството. На видово ниво, мъжките индивиди не са нещо повече от органични посредници на генетичен материал. Фактически, те дори не са крайно необходими за увековечаване на вида. При известни условия, както го знаете много добре, женските каравениги могат да бъдат самооплождащи се. Може да се стигне до мейоза, до разцепване на ядрото на половата клетка, без съдействие на мъжкия индивид, давайки повод за производство на хаплоидни индивиди – същества с половината от хромозомния набор. За нещастие, поддържаната възбуда е един от факторите, за които се предполага, че може да разкъса веригите на рядкото явление, затова съюзите между земяните и каравенигите са плодородни, във фигуративен смисъл, разбира се. Вярно, че могат да се предприемат предпазни мерки, и този процес да се забави..., но накрая..., както е и при каравенигите, забременялата женска винаги убива мъжкия индивид.

– Зная го, зная го – измънка Деглет. – Но тя..., тя се наслаждаваше на промяната си и аз мислех..., мислех, че...

– Те са извънземни, палавнико, извънземни са – жестикулира във въздуха капитанът. – Защо се оказва, че това е толкова трудно разбираемо от хората? Тези същества не могат да избягат от себе си. Жилото, което сте видели върху гърба на жена си, няма сравнение с вътрешния ѝ метаморфозис. Веднъж оплодени, женските каравениги се превръщат в различни същества. Природата им е такава и да ги обвиняваме е все едно да обвиним човешките същества, че остаряват. И какво... стана накрая?

– Избягах слепешката, после три дни безсмислено обикалях около дома си. След като малко си възвърнах разума, върнах се във факторията и откраднах транспортния кораб. Пристигнах на полуавтоматичен режим и с твърде икономична скорост, за да мога да стигна до това място. Вие сте администратор на човешките дела на Балифата II, трябва да ми помогнете.

Капитанът бавно поклати глава.

– Невъзможно е – омокоти отрицателния си отговор чрез доста любезния тон на гласа си. – Колко пъти ще чувам едно и също? Не. –

простря той напред ръка, за да избегне прекъсването на събеседника си. – Слушайте. Самият аз бях придвижил през инстанциите вашия брачен договор, спомням си, имам добра памет. А също така си спомням и колко внимателно ви обясних клаузата, включваща вашата смърт. И вие го приехте: приехте да се оставите на милостта на собствената ви жена и сега вече нито някаква човешка власт, нито самият аз, можем да направим нещо за вас.

Техникът го изгледа обезкуражено.

– Но няма мислите да ме предадете? – поклати зашеметено глава. Тя ще ме убие, ще ме убие, разбирате ли?!

– Не, не мога да направя такова нещо – запали Моктаур нова цигара. – Официално не мога да ви помогна. Но тайно мога да ви снабдя с кораб, оръжие и списък на програмираните междупланетни полети. Освен това ще ви дам съвет – направи той пауза, наблюдавайки смутеното изражение на своя събеседник – Слушайте – продължи замислено. – Някои мислят, че брачните съюзи между каравениги и хора са плод на перверзно отклонение от нормите, особено в този случай. Част от каравенигите също ги порицават: смятат чифтосването с човек за ужасно, тъй като рано или късно, това води до убийство на интелигентно същество... Между женските каравениги, на смъртта на техен мъжки индивид се гледа като на атавистичен импулс – принуждение, от което не могат да се измъкнат. Преди години, на Балифата II пристигна експерт – ксенолог, който имаше собствени идеи. Говорихме много на тази тема. Той твърдеше, че каравениганките и нашите мъже представят два допълнителни пола на два различни вида, които са физически и умствено чужди един на друг, но при все това са подобни. Според него, в тази противоположност – разтвори той два пръста във въздуха – се крие взаимен обмен на сигнали, които са разпознаваеми но изкривени по същество и именно тук е скрито ужасното привличане между двата вида. Всеки от тях вижда в другия нещо добре познато и същевременно различно. И в случая с каравениганките това е особено силно изявено, защото се срещат с интелигентно същество, а при тях мъжкият не е такъв. Вид магнетизъм, който никой не може да избегне, след като един път е отприщен. Освен това се позозира, че мъжете, подписали договор за работа на тази планета са предварително подбрани. Изглежда, че в нашия вид съществува известен инстинкт, който насочва към желание за смърт, което понякога се появява като реклама на историите, които понякога се разправят между женските каравениги. Именно такъв тип хора се избират с предпочитание от агенциите, които наемат работници на Балифата II. В

действителност тези, които подписват договори за да работят тук, са твърде малко на брой.

Техникът отново прекара пръсти през косата си.

– А вие? – попита внезапно той.

– Вероятно и аз съм бил избран със съгласието на предварително установен покровител. Макар че в този случай изборът ми е бил направен от човешките власти, но отскоро търсеният профил е твърде различен – усмихна се мрачно капитанът. Винаги се предполага, че онзи ксенолог беше вътре в нещата. Но всички негови зная няма да стигнат, за да се спасите, защото той напусна планетата и никога повече не узнах нещо за него. Всичко, което ви говоря е предназначено да ви предупреди. Ако той е имал право, хора като вас, сами са работили против себе си, мислейки в дъното на душата си, че вашата съпруга ще спре да ви търси. Имайте го добре в предвид. Бягайте в някоя ненаселена зона и се скрийте! Ако се осмелите, направете засада на жена си. И не се изправяйте пред нея, каравениганките са машина за убиване! Ще ви дам кораб, но не анулирайте автоматичната система, тъй като по този начин корабът сам ще се върне. Ако го направите, аз ще бъда този, който ще тръгне да ви търси. Опитайте се да убиете съпругата си или да я насочите по фалшива следа, след това се върнете. Ако успеете да го постигнете, аз ще поема задължението да ви скрия в някой междупланетен кораб. Бъдете особено благодарен – добави той, спомняйки си колко такива като него бяха заловени при приземяването на същата писта и колко други бяха влачени към смъртта си по алеите към горичката.

– Възможно ли е? – усмихна се неохотно техникът. – Дали някой е успял да се спаси?

– Разбира се – излъга капитанът, радвайки се, че в този момент очите му бяха скрити зад визьора на наблюдателното устройство.

* * *

Някъде по средата на нощта, от южна посока пристигна друг кораб, който направи кръг над космодрума, след това бавно започна да се приземява, включил множество пулсиращи светлини. Скрит в сенките, капитан Моктаур наблюдаваше как се извършва приземяването, което ставаше в близост до горичката в края на пистата. След това доста дълго не се забелязваше никакво движение, само бордовите светлини продължаваха да мигат, а все още тягата на двигателите мъркаше в тъмнината. Накрая пилотът се спусна по корабния трап.

Посетителят, който беше жена, хвърли бегъл поглед към пустите

съоръжения наоколо – към занемарената писта, контролната кула, потънала в тъмнината и малкият каменен склад. Короните на дърветата и тревата шепнеха под напора на лекия бриз, нощните насекоми бръмчаха около редките бели светлини, поставени по космодрума. Жената насочи погледа си към контролната кула. Капитан Моктаур се измъкна от сянката, където се бе спотаил и тръгна да пресече пистата, взел неизменната си тежка двуцевна пушка, която бе сложил под мишница.

Докато бавно се приближаваше към мястото на срещата, капитанът изучаваше нощната си посетителка. В полусянката на слабата светлина, тя изглеждаше като типична каверниганка – с показната си гъста коса, раирана с черни кичури, с полегатите си очи с нечовешки зеници и с влажната си изразителна уста. Беше облечена в синкава, функционално изящна дреха, по която се забелязваха много джобове и очевидно не носеше оръжие. „Едновременно жена и извънземна – каза си капитанът. – Толкова атрактивна за всеки човек, колкото и всички останали каравениганци.“

– Мога ли да ви бъде полезен с нещо? – спря се той с насочена пушка на няколко крачки от нея.

– Казвам се Дор-Липи Ертиклана – хвърли му извънземната продължителен поглед, а гласът и прозвуча със странно необичайни, но несъмнено приятни нотки. – Търся съпруга си. Човек, който се нарича Онлифан Деглет.

– Не е тук – поклати глава капитанът.

– Но е бил.

– Разбира се, но вече си отиде – прие Моктаур.

– Ще го намеря – каза каравениганката и замълча за момент, през който и двамата се наблюдаваха с видимо взаимен интерес. – След като снеса яйцата си, ще се върна.

Капитанът наведе глава и се взря в големите дръпнати очи на извънземната.

– Малката – изрече меко. – Знаеш ли кой съм аз?

– Разбира се, ти си капитан Моктаур, всички На Балифата II говорят за теб – разтърси тя усмихнато тежката си грива, която се състоеше от черни и златни кичури. – При все това, ако поискаш, би ми харесало да се върна.

Моктаур погали замислено дулата на оръжието си.

– Ще ме намериш отново на това място – каза простичко.

Преди да се обърне с гръб към него и да се отправи към кораба си, тя му отправи широка усмивка. Капитанът запали цигара и остана да

наблюдава излитането на красивия кораб, обкръжен от гирлянди светлини. След това праметна пушката на рамо и бавно се отправи към границата на пистата, пускайки бели облачета дим, които политваха и се отдалечаваха в тъмнината. Докато вървеше, той от време на време извършаше глава, за да изследва внимателно алеите, които се забелязваха между насадените дървета, в които никога не можеше да се открие нищо.

При все това, когато луните на планетата бяха пълни, Моктаур имаше навика да забелязва призрака на третата си съпруга, който бродеше из гъсталациите. На много пъти, капитанът беше навлизал във вътрешността им, тичайки напразно след привидението, което всеки път му се изплъзваше – още преди нощните сенки да започнат да се смекчават и да оставят след себе си ехото на язвителен смях. Но той преследваше привидението именно поради това – заради смехът, който така добре му напомняше за устните на третата му жена и го милваше с надеждата, че тя, която толкова бе обичал, не таи никаква ненавист към него.

Той отново извърна глава и загрижено се загледа в тъмнината. На онова място, зад първите редове на дърветата, се намираше частното гробище на капитан Моктаур. Внимателно изравнени, там почиваха гробовете на шестте му съпруги каравениганки. Беше ги обезглавявал с дълъг, остро наточен нож, наподобяващ на коса. На известно разстояние от тях се намираха други двайсетина гроба, които бяха доста запуснати и неподредени, но те съдържаха човешки останки. Някои от тях бяха на близки и приятели на каравениганки, други убити за възнаграждение. Всеки път някой от тях беше пристигал за да си отмъсти, но едва стъпил на Балафата II, капитанът го беше довършвал с изстрели, а после изморително бе влачил трупа му през пистата до горичката, за да изкопае нов гроб.

Корабът на каравениганката все още се забелязваше във висините, вече приличаше на малка осветена бучица, която прекосяваше нощното небе. Без съмнение, пътешествието ѝ щеше да завърши с намирането на човешкия ѝ съпруг – онзи беден нещастник, който щеше да бъде убит. Капитан Моктаур захвърли угарката и докато тя се удари в пистата и разпръсна няколко червени искри, проследи с поглед нощния полет. След това си спомни горещия пламък в дръпнатите очи на каравениганката. Половете на човеците и тези прекрасни извънземни жени бяха високо съвместими. Съвместните им съюзи преливаха от чувства и нови екзотични усещания, напълно непознати във всеки от съответните видове.

Капитанът започна да съзерцава силуетите на дърветата, които се полюляваха в тъмнината. Дор-Липи Ертиклана щеше да се върне. И те заедно щях да споделят отровата, която веднъж опитана, никога вече не можеше да бъде избегната. Щяха да бъдат заедно, докато не пристигнеште неизбежното. Тогава единият от двамата щеше да свърши с другия, само за да тъгува по него и да започне ново търсене на някой, който да съживи изгарящият огън, между чиито пламъци се случваше да осакати сам себе си – така, както го прави скорпионът.

КРАЙ

© Леон Арсенал
© Христо Пошаков, превод от испански

León Arsenal
Besos de Alacrán

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/550>]